

РЕШЕНИЕ

№ 5393

гр. София, 14.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 15.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **13133** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 – чл. 207 от Административно – процесуалния кодекс във вр. с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Делото е образувано във връзка с искова молба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], с адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1, представлявано от М. Д. Р., с която е предявен иск срещу Държавен фонд „Земеделие“, представлявано от Изпълнителния директор Ж. Т. Ж. за изплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 3 092.89 лв. (три хиляди деветдесет и два лева и 0.89 стотинки), главница, представляваща претърпени имуществени вреди, равняващи се на определената по чл. 86 от ЗЗД законна лихва върху забавеното плащане по Заявка за плащане № 02/22160518/89849/07.01.2019 г. за периода от 07.04.2019 г. до 05.06.2019 г., Твърди се, че посочената заявка е спряна със Заповед № ОЗ-РД/810/22.02.2019 г., издадена от Директор на Държавен Фонд „Земеделие“ /ДФЗ/, която е отменена с Определение № 3312/25.04.2019 г., постановено по административно дело № 3274/2019 г. по описа на АССГ, влязло в законна сила на 15.05.2019 г.

Ищецът претендира и законната лихва за забава от момента на предявяване на настоящата искова молба до окончателното заплащане на задължението. Претендира сторените по делото разноски.

В писмен отговор ответникът излага становище за недопустимост, алтернативно – за неоснователност на исковата претенция. Изложени са твърдения, че не са налице предпоставките на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за ангажиране отговорността на ответника.

Ищецът редовно уведомен, чрез управителя в съдебно заседание поддържа исковата молба. Представя писмени бележки.

В съдебно заседание, ответникът, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител моли съда да отхвърли предявения иск. Претендира сторените по делото разноски. Представя писмена защита.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, чрез представителя си дава заключение за основателност и доказаност на исковата претенция.

Административен съд София – град (АССГ), след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

По делото не се спори, че с Акт за одобрение № 01-2600/5426 от 16.10.2018г. на основание чл.15 ал.1 от Наредба за условията и реда за прилагане на схеми за предоставяне на плодове и зеленчуци и на мляко и млечни продукти в учебните заведения /Наредбата/ ищецът е одобрен за изпълнител на доставки на пресни плодове и зеленчуци, както и за мляко и млечни произведения за общо 867 учебни заведения, за срок от три години. Дружеството е било одобрено за доставчик по схемите "Училищен плод" и "Училишно мляко". Данни за това се съдържат и в приложените по делото покана за изпълнение на парично задължение / л.58/, постановление за отказ за образуване на наказателно производство /л.69/, както и в процесната Заповед № ОЗ-РД/810/22.02.2019 г. /л.5/.

На основание чл. 19, ал. 1 от цитираната по-горе Наредба, след подадено в срок заявление за плащане, Държавен фонд „Земеделие“ извършва административна проверка по заявката за плащане, включително дали продуктите, доставени в изпълнение на издадения акт за одобрение, са произведени, съхранявани и опаковани в обекти за производство и/или търговия на едро с храни, регистрирани по реда на чл. 23 от Закона за храните.

Съгласно ал. 2: въз основа на извършените проверки по ал. 1, Държавен фонд „Земеделие“ одобрява или отхвърля изцяло или частично, заявката за плащане, за което уведомява заявителя с уведомително писмо.

Видно от съдържанието на отменената като незаконосъобразна заповед за спиране № ОЗ-РД/810/22.02.2019 г., издадена от Директор на Държавен Фонд „Земеделие“ /ДФЗ/, ищецът е депозирал заявка за плащане № 02/22160518/89849/07.01.2019 г. От цитираната заповед не се установява какъв е размерът на заявеното плащане – главница и ДДС. Заявлението не е приложено по делото.

Съгласно чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, държавата отговаря за вреди, причинени на граждани

както от техни незаконосъобразни актове, така и от действия или бездействия.

Установява се, че в периода м. ноември 2018 г. – м. май 2019 г. жалбоподателят е подавал в съответната областна дирекция на ответника своевременно /от 1-во до 10-то число на месеца, следващ отчетния период/ заявки за плащания на извършените доставки, включително и процесната за доставки през м. ноември 2018г.- Заявка №02/22160518/89849 от 07.01.2019г.

Плащане от страна на ответника е извършено на 05.06.2019 г., видно от платежни нареждания от същата дата, за сумите от 409 501,69 лв., от 50 971,44 лв. и 30 928,90 лв. / л.48,49 и 50/. От цитираните платежни нареждания, само в последното, в графата „основание за плащане“ е посочен номерът на Заявка №02/22160518/89849 от 07.01.2019г.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема от правна страна, следното:

Искът е допустим, като предявен от процесуално легитимен субект и пред компетентния да го разгледа съд.

Разгледан по същество, искът е основателен, но недоказан по следните съображения:

За да възникне отговорността на Държавата за дейността на администрацията, визирана в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, е необходимо да са налице следните предпоставки:

1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред.
2. вреда -имуществена и/или неимуществена, от такъв административен акт.
3. причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

Видно от приложеното по делото Определение № 3312/25.04.2019 г., постановено по административно дело № 3274/2019 г. по описа на АССГ, влязло в законна сила на 15.05.2019 г. , Заповед № ОЗ-РД/810/22.02.2019 г., издадена от Директор на Държавен Фонд „Земеделие“ /ДФЗ/, с която Заявка за плащане № 02/22160518/89849/07.01.2019 г. е спряна, е отменена.

С отмяната на процесната заповед възниква правото на ищеца да получи обезщетение за понесените от него вреди.

Съгласно предписаното от Наредбата, плащане следва се извърши в тримесечен срок от депозиране на заявката за плащане. В процесния случай ищецът е заявил такова на 07.01.19г. Ето защо, ответникът е следвало да плати, да откаже изцяло или частично най-късно до 07.04.19г. по делото не са ангажирани доказателства в хода на проверката да са констатирани пропуски по доставката, които да са обусловили отказ за плащане. Не е представено и уведомително писмо до ищеца в горния смисъл. При тези обстоятелства, съдът приема, че единствената причина за спиране изпълнението

на заявката и по-специално за неизвършване своевременно плащане е наличието на отменената като незаконосъобразна Заповед № ОЗ-РД/810 на 22.02.2019 г. Именно същата е станала причина за забавеното изпълнение на паричното задължение от Държавен фонд „Земеделие“ към ищеца и това обосновава пряката причинно-следствената връзка между извършеното нарушение и претърпените вреди.

Съдът не споделя тезата на ответника досежно характера на претендираното обезщетение. Макар размерът на същото да е определен чрез стойността на законната лихва за периода на забава, то не е лихва. В този смисъл и в контекста на деликтната отговорност на държавата за претендираните вреди, по препращане от §1 от ЗР на ЗОДОВ, е приложима и общата давност по чл.110 от ЗЗД, а не кратката давност за лихви по чл.111, буква в) от ЗЗД. Неоснователно ответната страна поддържа, че законната лихва не може да бъде измерител на твърдените от ищцата вреди. Предвид условията на извършените доставки, ищецът е имал право да получи плащане на парични средства по цитираната заявка за плащане, правото на собственост върху които не е можел да упражнява, поради незаконосъобразното и спиране. Обезщетението, което държавата дължи, трябва във всички случаи да бъде равностойно на претърпяната вреда, така че да осигури ефективна защита на нарушеното право. При липса на разпоредби в правото на ЕС по отношение на размера на дължимото обезщетение, се прилагат принципите на процесуалната автономия, равностойността и ефективността. Съгласно закона, при паричните притежания обективният измерител на стойността на нарушеното право, и следователно, справедлива компенсация, с която може да се възстанови справедливия баланс е именно размерът на законната лихва по чл.86 от ЗЗД. Същата е механизъм за обезщетяване на претърпени вреди, без кредиторът да е длъжен да ги доказва. Предвид качеството на парите да са универсален и санкциониран от държавата измерител на потребителната стойност на благата въпросът за тяхното оползотворяване не стои. Ползването им има своята пазарна цена и кредиторът я губи, когато длъжникът не изпълнява навреме задължението си. Именно тази стойност се презумира от разпоредбата на чл.86, ал.2 от ЗЗД.

Ето защо, съдът не споделя становището на ответника, че вреда липсва.

Що се касае до размера на претендираните вреди, съдът намира следното:

В хода на съдебното дирене ищецът не ангажира надлежни доказателства за размера на дължимото в тримесечен срок от подаването на заявката плащане. Въпреки изричните указания в тази насока, процесната заявка № 02/22160518/89849/07.01.2019 г. не бе представена .

При тези обстоятелства, съдът приема твърдението, че ищецът е заявил плащане в размер на 184 799,74 лева и ДДС – 36 959,95 лева за извършени доставки през м. ноември 2018г. / виж и уточняващата ИМ-л.34/, за недоказано. Недоказан е и размерът на полученото, макар и със закъснение, частично плащане. Както бе посочено по-горе, от представените по делото платежни нареждания за изплатени на ищеца суми, единствено в това за сумата от 30 928,90 лв. са налице данни за връзка с процесната заявка за плащане.

Ето защо, съдът намира за недоказан размера на дължимото, респективно забавеното поради наличието на отменената като незаконосъобразна Заповед № ОЗ-РД/810/22.02.2019 г., плащане. Оттук за съда е невъзможно да определи размера на евентуално дължимото обезщетение, равняващо се на законната лихва върху разликата между изплатеното и дължимото плащане за периода от 07.04.19г./ крайният срок на плащане, считано от датата на подаване на заявката/ и 05.06.2019г., когато е осъществено частично такова.

Предвид изложеното, съдът приема, че ищецът не доказва размера на имуществените вреди, причинени от незаконосъобразния административен акт.

При тези обстоятелства, съдът приема, че в хода на съдебното дирене не се установи размера на реално претърпяната от ищеца вреда по смисъла на чл.4 от ЗОДОВ . Ето защо, претенцията за изплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 3 092.89 лв. (три хиляди деветдесет и два лева и 0.89 стотинки), главница, представляваща претърпени имуществени вреди, равняващи се на определената по чл. 86 от ЗЗД законна лихва върху забавеното плащане по Заявка за плащане № 02/22160518/89849/07.01.2019 г. за периода от 07.04.2019 г. до 05.06.2019 г., е недоказана и следва да се отхвърли като такова.

Предвид изхода на спора, на ответника се дължи възнаграждение за юрисконсулт в размер на 200 лева.

Така мотивиран от изложеното и на основание чл. 203 и сл. от АПК, Административен съд София – град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ предявения от [фирма], ЕИК:[ЕИК], с адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1, представлявано от М. Д. Р., иск срещу Държавен фонд „Земеделие“, представлявано от Изпълнителния директор Ж. Т. Ж. за изплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 3 092.89 лв. (три хиляди деветдесет и два лева и 0.89 стотинки), главница, представляваща претърпени имуществени вреди, равняващи се на определената по чл. 86 от ЗЗД законна лихва върху забавеното плащане по Заявка за плащане № 02/22160518/89849/07.01.2019 г. за периода от 07.04.2019 г. до 05.06.2019 г., като недоказан.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], с адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1 да заплати на Държавен фонд „Земеделие“, съдебни разноски в размер на 200 лв. (двеста лева).

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: